

DAGEN JEG DØDE

en nær-døden opplevelse

av Svein Andreas Jervell

*Denne historien blir et kapittel i den kommende boken til Rune Amundsen:
Tid for kjærlighet. For meir info se: www.runeamundsen.no*

Det er kun noen få mennesker jeg har fortalt dette til, fordi opplevelsen var og er veldig personlig og veldig intens, og fikk mitt virkelighetssyn til å snu bokstavelig talt opp ned, eller trill rundt om du vil.

Jeg hadde fra før lest en del om nær-døden opplevelser, men var ikke sikker på om det var fantasier, hallusinasjoner eller lignende disse menneskene opplevde, og "min egen tro" hadde lært meg at når vi døde, da døde vi og ble liggende i en kiste i jorden og vente på at Jesus kom for å hente oss. Jeg hadde også mange år med meditasjon, klare drømmer og ut-av-kroppen opplevelser, men trodde på den tiden at det som skjedde da, enten var fantasi, drøm eller en kombinasjon av begge. Denne opplevelsen som jeg snart skal fortelle om, gjorde at alt jeg trodde jeg visste om døden, livet og meg selv bokstavelig talt ble revet i fillebiter. Selv om jeg fysisk ikke døde den dagen, var det en stor del av meg som gjorde nettopp det – og andre ting ble født i meg.

Det er sommer, sol og jeg er på stranden med en gjeng kamerater. Vi koser oss, spiller musikk og har det moro da noen bestemmer seg for å bade. Jeg ser Birger svømme rundt omkring og at han dukker under fra tid til annen. Jeg snur meg mot de andre som ikke bader. Da jeg snur meg tilbake, er Birger borte. Det går en god stund og han dukker ikke opp. Jeg begynner å bli engstelig og

Denne opplevelsen som jeg snart skal fortelle om, gjorde at alt jeg trodde jeg visste om døden, livet og meg selv bokstavelig talt ble revet i fillebiter.

reiser meg opp og går ned mot vannet. Da Birger fremdeles ikke dukker opp, slår panikken meg og jeg løper alt jeg kan og kaster meg ut i vannet.

Jeg leter desperat. Pulsen må være på godt over 200 og det er nesten umulig å puste. Jeg får liksom aldri nok oksygen. Jeg tar et dypt åndedrag og dukker under. Jeg rekker knapt å stikke hodet under før

oksygenmangelen gjør sitt til at jeg må opp for å få mer luft. Jeg er så andpusten at jeg kun klarer å holde pusten i toppen 3 sekunder, noe som er veldig unormalt for meg. Jeg bestemmer meg for å svømme litt til og så ta et dypt dykk. Jeg suger inn all luft lungene mine har plass til, puster ut og gjentar prosessen 2-3 ganger i håp om at det hjelper. Jeg dykker mot bunnen, mens jeg febrilsk ser etter Birger. Alt jeg kan se er sjøplanter, tang og tare og igjen melder behovet for oksygen seg. Jeg nekter å lystre og fortsetter mitt søk etter Birger, men etter hvert blir behovet for luft så stort at kroppen min plutselig rykker til og suger inn vann. Jeg kjenner hvordan det salte vannet kommer inn i lungene mine, noe som fører til nye rykninger og brekninger og en desperat søken oppover mot vannoverflaten og mot luft.

Plutselig hører jeg at noen som roper navnet mitt og alt kjennes "normalt". Vannet er plutselig blitt temperert, eller så har jeg funnet en "varm bølge", et lite område i vannet som er varmere enn resten. Jeg føler også at jeg kan puste og utnytte det oksygenet som er i vannet, så jeg fortsetter min søken etter Birger.

Stemmen fortsetter å rope: "Svein Andreas... Svein Andreas... Kom hit Svein Andreas!!"

"Jeg har ikke tid til å komme ennå," svarer jeg, "jeg må finne Birger først!"

"Birger har det bra. Han er helt fin. Det er du som er død Svein Andreas," sier stemmen.

"Hva er det for no tull?," svarer jeg, "jeg har ikke sett noe annet til Birger enn at han forsvant under vann. Derfor må jeg finne han og hjelpe han opp før han drukner!"

"Du er død, Svein Andreas, det var du som druknet," sier stemmen.

"Tull og tøys!" svarer jeg, "du ser da at jeg lever, du snakker jo med meg, så du burde vite bedre enn å fare med slik sludder. Slutt å forstyrre meg og hjelp meg med å finne Birger!"

Så blir jeg trukket bakover med voldsom kraft. Det føles som om noen trekker meg etter kraven, baklengs, skrått, oppover. Det neste jeg ser er en kropp som ligger flytende i vannet med ansiktet ned, og i kragen på t-skjorta hans holder kompisen min. Jeg ser dette fra fugleperspektiv som om jeg henger i lufta.

"Der er jo Birger", sier jeg, "det var det jeg sa. Han kom aldri opp!"

Ingen svarer, og så slår tanken meg at Birger ikke hadde en slik t-skjorte og at personen i vannet ligner egentlig veldig mye på meg selv. Jeg kjenner hvordan jeg blir snudd rundt og hvordan vannet i lungene mine "skvulper". Samtidig skjønner jeg ikke helt hvorfor jeg føler det på denne måten. Jeg står jo stille høyt opp i luften! Så går det opp for meg: det ER meg som ligger i vannet, det ER jeg som er død!

"Oooh shit!!! Faen!!! Dette passer meg jævlig dårlig," sier jeg og kjenner desperasjonen piple ut i "kroppen".

"Det går bra, Svein Andreas, kom med oss nå!" sier stemmen igjen.

"Men hør nå her da," sier jeg, "jeg har virkelig ikke tid til dette her. Jeg kan ikke dø nå! Jeg har masse jeg må gjøre. Jeg

Stemmen fortsetter å rope: "Svein Andreas.... Svein Andreas.... Kom hit Svein Andreas!!"

"Jeg har ikke tid til å komme ennå," svarer jeg, "jeg må finne Birger først!"

"Birger har det bra. Han er helt fin. Det er du som er død Svein Andreas," sier stemmen.

har mange jeg må ta farvel med. Jeg har mange avtaler å holde. Jeg har rett og slett ikke tid!"

"Alt går bra, Svein Andreas," svarer de.

"Vær så snill, jeg bønnfaller deg eller dere – send meg tilbake. Jeg er ikke ferdig enda," sier jeg og bønnfaller stemmene om å la meg leve litt til.

Jeg har en "håpløs" følelse i kroppen, og angrer bittert på at jeg ikke gikk opp til vannoverflaten da kroppen ba om det den første gangen. Jeg fylles av frykt, panikk og en ubeskrivelig følelse av maktesløshet. Denne følelsen var ubeskrivelig smertefull og mye av denne delen av opplevelsen har nok hjernen "sensurert" for meg. Jeg husker i alle fall ikke stort mer. Jeg tror nok de forklarte meg om hva som skulle skje, men jeg husker ikke mer før jeg gikk igjennom

et typisk nær-døden element; livet som passerer i revy.

Når livet passerer i revy, er det som å være i en kinosal og se livet spille seg ut på et stort lerret, sies det. Vel, slik opplevde ikke jeg det. Jeg gjen-levde livet mitt, som en erfaring. Det vil si at jeg erfarte mine handlinger. Jeg var alle opplevelsene og erfaringene. Jeg var livet mitt og jeg var alle mennesker, dyr og steder... De gangene jeg var en drittsekk, opplevde jeg både hvordan jeg selv var, og samtidig hvordan det var å være han jeg var kjip mot. Når jeg ga noen juling, erfarte jeg både hvordan det var å gi juling samtidig som jeg erfarte hvordan det var å få juling av meg selv. Jeg var med andre ord både "bøddel" og "offer" på en gang. Det var en utrolig kraftfull, vond, smertefull og vidunderlig opplevelse. Jeg husker at jeg tenkte at det

Jesus sa om at man skal elske sin neste som seg selv, som for øvrig er nøyaktig det samme som Confucius sa mange år før Jesus, egentlig er utrolig logisk – og visdommen i disse ordene fikk jeg smertelig erfare.

Dette må være det kristendommen kaller "skjærsilden". Beskrivelsen i bibelen passer ikke helt med min opplevelse, men mange av elementene er likevel de samme. Det var til tider et sant helvete, men den eneste som dømte meg, var meg selv. Jeg opplevde aldri at noen dømte meg eller mine handlinger. Snarere tvert imot. Jeg følte en enorm forståelse og at alle mine handlinger hadde en misjon eller mening. Selv de jeg selv "fordømte". Opplevelsen var også en befrielse. Når den var over og jeg hadde "summet" meg, ble jeg fylt med en ubeskrivelig ro og en "himmelsk" følelse. Jeg følte meg tilgitt og jeg følte at jeg kunne tilgi meg selv. Når livet hadde gått ferdig sin gang, var jeg i gang med det jeg vil kalle oppstigningen. Jeg så aldri noe lys i den forstand som det ofte snakkes om

i lignende opplevelser som jeg har lest om, og som beskrives omtrent som å fyke gjennom en lystunnel. Jeg husker ikke noe av denne tunnelen, men det er selvsagt mulig at jeg reiste gjennom den for det.

Jeg vil beskrive min oppstigning som en reise gjennom forskjellige dimensjoner. Likevel er det så stor forskjell mellom dimensjonene at det som oftest ikke er noe problem å skille de fra hverandre. Det ”sprøeste” og det planet som jeg følte det tok lengst tid å mestre, var den dimensjonen der tankene materialiserte seg i det øyeblikket jeg tenkte dem. Jeg husker spesielt godt resultatet jeg fikk da jeg tenkte: ”Hva hvis alle var like. Hvis alt var av samme størrelse fasong, høyde og bredde. Hvis det ikke fantes et sandkorn som var mindre enn et fjell eller menneske eller barn...”

Resultatet er ubeskrivelig, men du kan få litt av opplevelsen ved å dra dette tankeeksperimentet rundt i ditt eget hode, og prøve å forestille deg svaret.

Så kom jeg HJEM.

Det er den beste beskrivelsen jeg kan gi på stedet jeg kom til. De aller fleste har et sted der de føler seg hjemme, og vennligst bemerk at jeg skriver føles som. Med det mener jeg følelsen en får i magen/kroppen når en tenker på ordet ”hjem”. Det kan være der du ble født, der du vokste opp, der du bor nå, eller et helt annet sted som du egentlig ikke har noen fysisk tilknytning til, det gir deg bare den gode følelse av å være hjemme. Ta så denne følelsen og forsøk å innbille deg hvordan den føles hvis du ganger denne følelsen med 1.000... så 10.000... og så 1.000.000... Omtrent sånn føltes det å være HJEMME.

Jeg er omgitt av ”mennesker” som jeg kjenner og ikke kjenner. Vi henger på

en måte sammen alle sammen, men er fremdeles selvstendige individer. Vi er alle ett, samtidig som vi er mange. Jeg prøver å se meg selv for å finne ut hvem og hva jeg er i denne gruppen, men kan ikke finne noe speil eller andre måter å se meg selv på. Ved å observere folkene rundt meg blir det etter hvert klart at jeg er ”Svein Andreas-delen” av denne gruppen, og jeg har fremdeles muligheten til å ”røre på meg”, det vil si å reise rundt i dimensjonene. Hvordan jeg skal beskrive ”Svein Andreas-delen”, vet jeg ikke. Jeg vet bare at jeg har min plass og min misjon. Det er med andre ord en grunn til at jeg er der og at jeg har en funksjon. Jeg vet bare ikke hvordan jeg skal beskrive det.

Da jeg var HJEMME, var det mange ting som plutselig ble klart for meg,

**Så kom jeg HJEM.
Det er den beste beskrivelsen jeg kan gi på
stedet jeg kom til.**

som for eksempel at jeg visste at jeg egentlig aldri forlot dette vidunderlige stedet. Jeg er der egentlig nå også. HJEMME er et sted du egentlig aldri forlater. Vi ”kutter bare all kontakt” når vi er i menneskekroppen, eller kanskje er det rettere å si at opplevelsen av HJEM skyves til side og inn i det ubevisste. Dette ble klart for meg etter at jeg HJEMME gjorde en sjokkerende observasjon; ved siden av meg var min mor, far, brødre og søster – mennesker som den dag i dag fremdeles er i live. Da jeg så dette skjønnte jeg ingen ting, og begynte å lure på om det hele bare var en drøm eller en hallusinasjon. Jeg fikk da vite, uten å ha spurt noen, at vi eksisterer på mange nivåer og dimensjoner samtidig, og at det jeg så var en bekreftelse på dette. Med denne informasjonen ble følelsen av at

HJEMME var et sted jeg var og er hele tiden, betraktelig mer logisk for meg.

Jeg var mye ute og ”reiste” i dimensjonene, og en tanke som plaget meg mye var at jeg ikke maktet å fortelle noen i min fysisk levende familie eller venner at jeg var i live og hadde det bra. Faktisk mye bedre enn jeg noen gang har hatt det før. Jeg gjorde forsøk på å kontakte familiemedlemmer for å fortelle dem at de kom til å få en beskjed om at jeg var død, men at de ikke måtte tro på det, for jeg var fremdeles i live og hadde det bra. Det var som å snakke til luft så jeg ga opp og fant på andre ting.

En annen tanke som gjentok seg var tanken på å dele opplevelsen med noen. Jeg tenkte, ”skulle ønske Kjell var her og opplevde dette sammen med meg.”

”dette hadde Tore digga, kjipt at ikke han er her!” og så videre.

Jeg følte et enormt behov for å dele denne vidunderlige følelsen med venner og familie. Jeg ønsket å formidle

at de ikke skulle frykte døden og jeg hadde helt utrolige og grensesprengende opplevelser å fortelle om. Så fikk jeg beskjed om at jeg måtte vende tilbake. Noe jeg motsatte meg på det sterkeste. Når jeg først var død og hadde vendt meg til å være det, så jeg ingen grunn til å returnere til mitt bedrøvelige og kjedelige hverdagsliv. Jeg hadde akseptert alle feilene jeg hadde gjort opp gjennom årene, og tanken på å gå tilbake og fortsette i samme tralten var ikke spesielt fristende. Likevel følte jeg at jeg ikke hadde noe valg. Det var ikke det at noen andre tvang meg. Det var mer som om jeg følte at det var mitt naturlige ansvar, selv om også det egentlig er lite dekkende ord. Det endte i alle fall med

at jeg vendte tilbake til kroppen. De siste "leksjonene" og "ordene" jeg vekslet med stemmen fra HJEMME skjedde i det jeg fløy ned mot min egen kropp.

Jeg så Svein Andreas lå på bakken med en mengde mennesker rundt seg/meg. Der synes det meg at de drev med gjenopplivning. Denne gangen virket kroppen min som en magnet, og jeg ble sugd inn i den. I det jeg "lander" i kroppen kjenner jeg at lungene mine er fylt med en grusom veske. Jeg rykker til og "spyr" ut vannet fra lungene. Jeg sitter noen minutter og summer meg og ser på uttrykket i ansiktene på menneskene som er rundt meg. Jeg har fremdeles en viss kontakt med hjemme, samtidig ser jeg mye jeg ikke har sett før; auraer, tankeformer, runer(!), lysvesen, + +. Etter hvert som jeg ser de forskjellige i øynene, "hører" jeg hva de tenker og skjønner etter hvert at dette har vært en skremmende opplevelse for alle involverte. Etter hvert blir forbindelsen til HJEMME mer og mer borte. Det er som om noen setter på meg en usynlig hjelm som hindrer meg i å opprette kontakt eller huske spesielle deler av opplevelsen.

Jeg fortalte selvsagt hva som hadde skjedd til de som var der, og reaksjonene var mildt sagt delte. Noen trodde på meg. Andre mente at jeg hadde vært borte såpass lenge at jeg helt sikkert hadde skadet hjernen min. Noen synes det var skummelt at jeg kom tilbake, og på slutten av kvelden ble vi enige om at denne opplevelsen blir her og så glemmer vi den når vi forlater stedet. Det ble også gjort. Noe som egentlig er litt trist. Noen år senere da jeg ville ha litt flere detaljer og ringte rundt til vennene mine, var det mange som ikke ville huske, andre som ikke husket noe og noen få som husket litt. Jeg vet for eksempel ikke hvor lenge jeg var borte. De svarene jeg har fått, varierer fra 6-7 minutter til en halv time. Selv har jeg ingen formening, ettersom det etter mitt skjønn ikke eksisterer tid bortenfor den fysiske virkeligheten. I alle fall ikke den samme type tid.

Jeg vet heller ikke om de faktisk bedrev gjenopplivning, noe jeg stusset litt over ettersom jeg fremdeles hadde vann i lungene da jeg kom tilbake. Dette har ingen kunnet gi meg noe skikkelig svar på. Jeg har hørt begge deler.

"Du døde, du druknet og mer vil jeg ikke snakke om!" er det beste svaret jeg har fått. Så det klareste bevis for min opplevelse er min egen hukommelse. For meg er det på mange måter nok, men jeg vet at andre vil betvile min historie fordi det ikke finnes fysiske bevis i form av legejournaler og den slags.

Jeg har ingen interesse av å bevise noe for noen for jeg vet at det er umulig å gjøre. Folk må selv gjøre sine egne erfaringer. Derimot er det fullt mulig for et hvert enkelt menneske å bevise dette for seg selv, og her kan jeg være med å hjelpe. Det er mulig å oppleve/besøke himmelen,

Jeg er omgitt av "mennesker" som jeg kjenner og ikke kjenner. Vi henger på en måte sammen alle sammen, men er fremdeles selvstendige individer. Vi er alle ett, samtidig som vi er mange.

eller det jeg har kalt HJEMME i denne beretningen, mens en fremdeles er i livet, og du trenger ikke tro på min eller andres historier for å oppnå det/komme dit.

Den første perioden etter denne opplevelsen var vanskelig for meg, ettersom jeg ikke hadde noen å dele den med. En annen ting er konsekvensene en slik opplevelse får og det faktum at mitt virkelighetsbilde ble snudd opp ned. Jeg hadde bedrevet ut-av-kroppen teknikker og klare drømmer, men jeg var av den oppfatning av at begge deler bare var fantasi, i alle fall mer eller mindre. Nå visste jeg noe annet, og det var vanskelig å akseptere. Opplevelsen ga også nye spørsmål som: Vil jeg virkelig leve evig? Har jeg noe fritt valg? Og hva er egentlig tid? Pluss mange, mange andre. Jeg sliter fremdeles litt med

tilpasningsproblemer og føler meg til tider veldig "fremmed" her. Noen ganger angrer jeg at jeg dro tilbake hit, men stort sett er jeg glad og fornøyd med den beslutningen. Jeg lærte også av denne erfaring at det er en dårlig idé å forlate moder jord mens en har mange uløste saker og ting fore i livet. Jeg håper at dette er noe jeg kan formidle til mennesker som ønsker å ta sitt eget liv. Jeg har selv hatt slike tanker, så jeg vet hvordan det er. Jeg vet også at det er en særdeles dårlig løsning selv om den virker aldri så god til tider.

Både før og etter denne reisen inn i døden, som lærte meg at det vi kaller døden er atskillelig mer livlig enn livet vårt her på jorden, har jeg hatt noe som ser ut som epileptiske anfall. Når disse anfallene kommer, ligger kroppen min og rister, mens jeg (bevisstheten min) reiser HJEM. Disse "snar-turene"

husker jeg som regel svært lite av, bare små bruddstykker. Når jeg kommer tilbake til kroppen min, skjønner jeg ikke hvorfor jeg ligger der jeg ligger, for det siste jeg husker er at jeg er HJEMME. Jeg har da fremdeles en viss kontakt med

HJEMME, men så senker "hjelmen" seg igjen og minnet om opplevelsen svinner. Disse anfallene skyldes stress, i henhold til legene som har undersøkt meg, men selv betviler jeg det, ettersom det ikke stemmer med de faktiske forhold.

Ettersom ingen kunne gi meg et skikkelig svar på det som skjedde med meg, bestemte jeg meg for å finne løsningen selv, eller i alle fall å gjøre et forsøk. Biblioteket var et sted jeg holdt meg langt unna på den tiden, så jeg gikk dit, fant en tilfeldig hylle, så en annen vei og tok en tilfeldig bok i blinde, slo opp på en tilfeldig side og tenkte "dette forklarer anfallene". Boken jeg fant i blinde het *Sjamanisme – henrykkelsens og ekstasens eldgamle kunst* av religionsforskeren Mircea Eliade, og dette var det utdraget jeg slo opp på:

”I det foregående kapittelet ga vi flere eksempler på sjamanistiske kall som manifesterer seg i form av sykdommer. I blant dreier det seg egentlig ikke om en sykdom, men snarere om en progressiv adferdsendring. Kandidaten blir tankefull, søker ensomhet, sover mye, virker fjern, har profetiske drømmer, og iblant anfall.”

Jeg har merket meg at når jeg følger dette ”kallet,” rammes jeg ikke av disse anfallene, men når jeg seriøst vurderer å skaffe meg en ”løpe etter penger jobb,” kommer anfallene igjen. Siste gang jeg hadde et anfall er under 2 måneder siden, og før det var det over 2 år.

Den siste skyltes trolig at jeg seriøst vurderte å takke ja til et jobbtilbud som salgssjef i et finansieringsselskap ettersom inntekten er veldig lav om dagen. Etter å ha vurdert, planlagt og tenkt lenge, var jeg innstilt på å ta jobben, og gikk i bakken med et brak – og rett HJEM. Jeg skiftet derfor fokus og la alle mine resurser i å forberede meg til å delta på alternativmessen i Haugesund hvor jeg traff blant annet Rune Amundsen. Hvis ”stressteorien” til legene skulle stemme, burde jeg gått i bakken under forberedelsene, for DA var det stress og hektisk her.

Jeg er ikke redd for å dø lenger. Nå gleder jeg meg som et barn til den dagen kommer. Jeg ser fram til å dø selv om det fremdeles er mange år til det skjer. Livet er herlig og jeg vil nyte det så lenge jeg kan, men når den riktige dagen kommer, eksamineres jeg ut fra moder jord og kommer HJEM dit jeg egentlig hører hjemme. Jeg ønsker at min begravelse blir en fest, en lykkens stund der de kan feire min overgang. Jeg vet at dette kan høres sykt ut for enkelte, men for meg blir dagen jeg går over en lykkelig dag. Det blir dagen jeg kommer HJEM. Folk skal selvsagt få lov til å sørge. Døden skaper oftest et skrekkelig tomrom for

de som blir igjen. Og det å sørge er en naturlig del av vår sjels reise i kroppens verden. Den fysiske kroppen forsvinner og blir uten liv og det vil aldri lenger være mulig å se, holde eller tilbringe tid sammen med den avdøde. Dette er dog en sannhet med modifikasjoner. Det er faktisk mulig å kontakte, møte og treffe avdøde venner og slektninger. Så jeg vil at de som er glad i meg feirer min overgang med latter og gråt i passelige doser. De kan sørge en dag eller to, så får det være nok og så kan de treffe meg under meditasjon eller gjennom et medium. Jeg beklager hvis jeg trækker på noen tær, men sånn ser jeg det.

Jeg følte et enormt behov for å dele denne vidunderlige følelsen med venner og familie. Jeg ønsket å formidle at de ikke skulle frykte døden og jeg hadde helt utrolige og grensesprengende opplevelser å fortelle om.

Avslutningsvis vil jeg bare legge til at historien min er veldig vanskelig å formidle med ord. I begynnelsen skjønte jeg lite av hva som skjedde og hvordan ting henger i hop. Etter hvert endret dette seg betraktelig og ”alt” ble etter hvert klart for meg. Jeg husket også andre liv, noe som i ettertid var en morsom opplevelse. Men da det ”sto på”, var det temmelig frustrerende. For eksempel, da jeg så fysisk levende mennesker i ”dødsriket.” Jeg tenkte da at dette må være en hallusinasjon, at jeg hadde fått i meg noe jeg tydeligvis ikke tålte og havna på en ”tripp.” Jeg tenkte da tilbake for å huske hva jeg hadde spist/drukket/røyka sist.

Jeg tenkte tilbake og tankene fløy frem og tilbake mellom en rekke forskjellige liv og erfaringer med rusmidler. Dette var skikkelig frustrerende for meg, men etter hvert som jeg ”roet” meg, ble ting klarere. Jeg vet ikke om dette er en bra beskrivelse, men det er den beste jeg kan gi for øyeblikket.” Jeg håper dette var av verdi for deg og at du har fått igjen mer energi av å lese, enn energien du har brukt på å lese.

For de som ønsker å vite mer om livet etter livet, eller det å erfare seg selv som ånd/sjel, etc, har jeg satt sammen et kurs jeg kaller MAP-Lucid. Dette kurset gir deltageren en mengde forskjellige metoder og teknikker for å beherske meditasjon, Astral Projection og Lucid dreams. Ved hjelp av disse teknikkene kan hvem som helst få bekreftet eller avkrefet sine tanker om livet og døden, og samtidig gjøre et kvantesprang i sin personlige utvikling. Kurset dekker langt mer enn bare Meditasjon, astral projection og lucid dreams – f.eks. læren om chakra systemene, healing, hjelpemidler/treningsredskaper, psychotronics, real magic, med mer.

Jeg svarer gjerne på spørsmål du måtte få etter å ha lest denne artikkelen. Send meg en email på: svein@arcturus-senteret.org Ettersom jeg får en del mail vær oppmerksom på at det kan ta noe tid før jeg svarer, men svar får du garantert!

For mer informasjon om mine kurser kan du sjekke hjemmesiden: <http://www.arcturus-senteret.org>